Desăvârşirile lui Hristos

Desăvârşirile lui Hristos

„Toată fiinţa lui este plină de farmec." (Cîntarea Cîntărilor 5.16)

Domnul Isus Hristos este, în Sine însuşi, rezumatul tuturor frumuseţilor şi a tuturor desăvîrşirilor posibile. Ce era deci viata acestui Isus, Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa? Era o viaţă de activitate, într-o retragere neştiută de oameni şi care-i per-mitea dragostei lui Dumnezeu să pătrundă în colţurile cele mai ascunse ale societăţii, peste tot unde erau cele mai mari nevoi. Această viată nu se punea la adăpost de nenorocirile din această lume, dar, preţios har!, ea făcea să pătrundă aici dragos-tea lui Dumnezeu.

În timp ce prima faptă a lui Adam este o împlinire a voii sale, Domnul Isus Hristos apare în această lume de nenorociri, consacrîndu-Se în dragoste, spre a face voia Tatălui Său. El a coborît aici pe pămînt şi S-a lepădat de Sine însuşi; printr-o atitudine de predare totală în faţa Tatălui Său, El a venit pînă la noi, pentru ca, oricît ar costa acest lucru, Dumnezeu să fie slăvit.

Adam s-a făcut vinovat de singurul fapt de neascultare pe care l-a putut săvârşi; dar Cel ce dispunea de toate resursele puterii nu S-a folosit de această putere, decît pentru a arăta o slujire mai desăvârşită şi o dependenţă mai întreagă. Ce preţioasă este pentru noi priveliştea căilor Domnului!

Cu cît era mai credincios, cu atît era mai batjocorit şi contrazis; cu cît mai mare era smerenia Lui, cu atît mai puţin era preţuit; dar toate acestea nu schimbau nimic în căile Sale, pentru că El făcea totul numai pentru Dumnezeu. Faţă de mulţimi, faţă de ucenicii Săi sau înaintea judecătorilor nedrepţi, nimic nu strica din desăvârşirea căilor Sale, pentru că în toate împrejurările, El făcea toate pentru Dumnezeu.

Omul Isus Hristos „creştea în înţelepciune şi în statură şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor" (Luca 2.52). El era totdeauna slujitorul fiecăruia. Primul lucru de care am fost izbit, citind Evangheliile acum cîţiva ani, m-a făcut să spun: iată un Om care niciodată n-a făcut ceva pentru Sine însuşi. Ce minunăţie să găseşti aici pe pămînt un asemenea Om! Dumnezeu este singura Sa parte.

Evangheliile ne ajută să-L cunoaştem pe Acela în care nu era deloc egoism. Ele ne deschid inima Sa, totdeauna primitoare pentru toţi. Oricît de adîncă era propria Sa suferinţă, El mereu Se gîndea la alţii. El putea să-l înştiinţeze pe Petru în grădina Ghetsimani şi să-l umple de încredere pe tîlharul pocăit care era răstignit alături de El. Inima Sa se arăta mai presus de împrejurări; El nu lucra niciodată sub influenţa împrejurărilor, ci trecea prin ele, potrivit gîndului lui Dumnezeu.

Satisfacerea, înălţarea şi înaintarea eului, acestea sînt totdeauna principiile acţiunilor oamenilor. La scumpul nostru Mîntuitor era un devotament adevărat, o dragoste curată şi o slujbă lipsită de cea mai mică frîntură de căutare de Sine însuşi.

Nimic din ceea ce-şi doreşte omul cu atîta înfocare nu se găsea în El; doar El putea să spună: „Nu primesc slavă de la oameni" (loan 4.41). Găsim la apostoli minunate dovezi ale dragostei şi, cum spunea Domnul Isus Hristos, fapte mai mari ca ale Sale. Erau la ei încercări sufleteşti ale inimii şi, prin har, cunoştinţa dragostei care întrece orice măsură, dar nu vedem la ei această uniformitate care era în Domnul Hristos. El era Fiul Omului care, deşi fiind aici pe pămînt, era în cer (loan 3.13). Un om ca Pavel era un instrument cu coarde, pe care Dumnezeu îl atingea şi din care scotea o melodie minunată; dar Domnul Isus Hristos era însăşi melodia.

Dumnezeu să ne facă să preţuim frumuseţea desăvîrşită a acestui Isus Hristos care S-a coborît pînă la noi!